

Το μέλλον του Ισραήλ ανάμεσα στα έθνη

*«Σηκώθητι, φωτίζουν· διότι το φως σου ήλθε, και η
δόξα του Κυρίου ανέτειλεν επί σε.»
— Ησαΐας 60:1 —*

ΟΙ ΕΛΠΙΔΕΣ πολλών στον κόσμο ήταν ότι η σκοτεινή και ταραγμένη Μέση Ανατολή θα μπορούσε να βρεθεί στον δρόμο προς την ειρήνη και το φως ως αποτέλεσμα των λεγόμενων «Συμφωνιών του Αβραάμ» και παρόμοιων πρωτοβουλιών τα τελευταία χρόνια για τη διαπραγμάτευση καλύτερων σχέσεων μεταξύ του Ισραήλ και αρκετών από τους Άραβες γείτονές της. Ωστόσο, αυτές οι ελπίδες αμβλύνθηκαν πολύ από το ξέσπασμα του τρέχοντος πολέμου που προέκυψε από την επίθεση στο Ισραήλ τον Οκτώβριο του 2023 από τη Χαμάς, ένα παλαιστινιακό σουνιτικό ισλαμιστικό πολιτικό και στρατιωτικό κίνημα που κυβερνά τη Λωρίδα της Γάζας του Ισραήλ από το 2007.

Φαίνεται προφανές ότι κανένας αριθμός υπογεγραμμένων εγγράφων, είτε του παρελθόντος είτε του παρόντος, δεν θα κατευνάσει την ιστορική έχθρα και σύγκρουση που συνεχίζει να υπάρχει μεταξύ του Ισραήλ και εκείνων που είτε αντιτίθενται ευθέως στην ύπαρξή του είτε που τουλάχιστον διεκδικούν την ιδιοκτησία ενός τμήματος της γης του. Αυτή η πικρή εχθρότητα συνέχισε

να φουντώνει, με περιοδικές εκρήξεις πολέμου, από την επανίδρυση του Ισραήλ ως έθνους το 1948. Ο κόσμος τώρα απελπίζεται ότι η εχθρότητα δεν θα τελειώσει ποτέ.

Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

Μέσα από τη δίνη της αντικρουόμενης αταξίας που χαρακτήρισε σχεδόν όλα τα μεγάλα παγκόσμια γεγονότα κατά τη διάρκεια του περασμένου αιώνα, αναδύθηκε κάτι τόσο διαφορετικό από το γενικό μοτίβο των πραγμάτων καθώς η μέρα είναι διαφορετική από τη νύχτα. Ένα νέο έθνος γεννήθηκε—το έθνος του Ισραήλ. Στην πραγματικότητα, ήταν η αναγέννηση ενός έθνους που υπήρχε πριν από αιώνες. Το σημερινό κράτος του Ισραήλ είναι, ωστόσο, διαφορετικό από το παλιό σχεδόν από κάθε άποψη, εκτός από την κοινή εβραϊκή κληρονομιά του.

Αυτό το έθνος αναγεννήθηκε σε μια εποχή που σχετικά λίγοι από αυτούς τους αρχαίους εκλεκτούς λαούς του Θεού προσπαθούσαν απεγνωσμένα να διατηρήσουν την εξουσία τους στη Γη της Επαγγελίας. Ταυτόχρονα, το Ισραήλ περικυκλώνονταν από εχθρικούς στρατούς που είτε τους απειλούσαν είτε τους επετίθεντο σχεδόν συνεχώς. Ωστόσο, μέσα από αυτήν την ταλαιπωρία, με τα ισχυρά έθνη να κοιτάζουν μερικές φορές μόνο παθητικά, γεννήθηκε το κράτος του Ισραήλ. Το να πούμε ότι ήταν ιστορικό γεγονός δεν αρκεί. Ήταν επίσης ένα προφητικό γεγονός, που είχε προειπωθεί στην Αγία Γραφή.

Τόσο η βιβλική όσο και η κοσμική ιστορία παρέχουν ένα ενδιαφέρον και πολύχρωμο υπόβαθρο για αυτόν τον λαό. Έχει ειπωθεί καλά ότι μια από τις μεγαλύτερες ζωντανές μαρτυρίες για την αξιοπιστία της Βίβλου που υπάρχουν στον κόσμο σήμερα είναι ο Εβραίος. Τώρα που ο εβραϊκός λαός έχει συγκεντρωθεί σε ένα αναγεννημένο έθνος, αυτή η μαρτυρία έχει

ενισχυθεί πολύ. Πράγματι, η πλειονότητα όσων αποτελούν το νέο έθνος του Ισραήλ είναι οι ίδιοι ακόμη άπιστοι στην Αγία Γραφή ως τον εμπνευσμένο Λόγο του Θεού. Ακόμα κι αυτό όμως τεκμηριώνει την ακρίβεια των προφητειών που αφορούν την επανίδρυσή τους στη χώρα.

Η ΓΗ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ

Ο Αβραάμ είναι ο αναγνωρισμένος πατέρας του εβραϊκού λαού και ήταν ο πρώτος στον οποίο χρησιμοποιήθηκε το όνομα Εβραίος. (Γέν. 14:13) Σε αυτόν ο Θεός έδωσε υπέροχες υποσχέσεις. Μια από αυτές αφορούσε τη γη που τελικά θα γινόταν Ισραήλ. Λέει: «Ύψωσον τώρα τους οφθαλμούς σου, και ιδέ από του τόπου όπου είσαι, προς άρκτον και μεσημβρίαν και ανατολήν και δύσιν· διότι πάσαν την γην την οποίαν βλέπεις, εις σε θέλω δώσει αυτήν και εις το σπέρμα σου έως αιώνος.» (Γέν. 13:14,15) Αυτή η υπόσχεση στην πραγματικότητα αποτελούσε εγγύηση για τον μελλοντικό τους τίτλο ιδιοκτησίας για τη γη.

Εκτός από αυτή τη διαβεβαίωση σχετικά με τη γη, ο Θεός υποσχέθηκε στον Αβραάμ ότι το σπέρμα του, ή ο απόγονός του, θα συμμετείχε στην ευλογία όλης της ανθρωπότητας: «Στο σπέρμα σου θα ευλογηθούν όλα τα έθνη της γης». (Γέν. 22:18) Προφανώς ο Αβραάμ κατάλαβε ότι αυτή η υπόσχεση σήμαινε ότι μια μέρα οι απόγονοί του θα γίνουν ένα ισχυρό έθνος και θα είναι σε θέση να ευλογήσουν όλα τα άλλα έθνη της γης. Στην Καινή Διαθήκη μας λένε ότι «αναζητούσε μια πόλη ... της οποίας οικοδόμος και κατασκευαστής είναι ο Θεός». (Εβρ. 11:10) Μια πόλη, στη Βίβλο, συμβολίζει μια κυβέρνηση, όπως συμβαίνει στη γλώσσα μας, όπως, για παράδειγμα, όταν μιλάμε για την Ουάσιγκτον, την έδρα της κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών.

Οι απόγονοι του Αβραάμ έγιναν γνωστοί ως

Ισραηλίτες, που πήραν το όνομά τους από τον εγγονό του Ιακώβ, του οποίου το όνομα άλλαξε σε Ισραήλ από τον Θεό. (Γέν. 32:28) Αργότερα, υπό την ηγεσία του Μωυσή, με αυτόν να υπηρετούσε ως μεσολαβητής, μπόρεσαν να διαστήσουν ως μεσολαβητής, μπόρεσαν να διαστήσουν σε σχέση διαθήκης με τον Ιεχωβά. Όταν το έκανε αυτό, ο Θεός τους είπε: «Τώρα λοιπόν εάν τωόντι υπακούσητε εις την φωνήν μου, και φυλάξητε την διαθήκην μου, θέλετε είσθαι εις εμέ ο εκλεκτός από πάντων των λαών· διότι ιδική μου είναι πάσα η γή· και σεις θέλετε είσθαι εις εμέ βασιλείον ιεράτευμα και έθνος άγιον.» —Έξοδος. 19:5,6

Από αυτή την δήλωση είναι ξεκάθαρα φανερό ότι η υπακοή στους θεϊκούς νόμους επρόκειτο να είναι η ράβδος μέτρησης με την οποία ο Θεός θα καθόριζε εάν ο Ισραήλ θα συνέχιζε να είναι ή όχι ο εκλεκτός λαός του. Εάν επρόκειτο να καταλάβουν υψηλή θέση στις διατάξεις του, έπρεπε να δείξουν υπακοή σε αυτόν με μια ειλικρινή και συνεχή προσπάθεια να υπακούουν στους νόμους του.

Κατά τους επόμενους αιώνες, ο Ισραήλ ήταν άπιστος στους νόμους του Θεού, πολλές φορές. Τελικά έχασαν την εθνική τους ανεξαρτησία και οδηγήθηκαν αιχμάλωτοι στη Βαβυλώνα. Σχετικά με την ανατροπή του τελευταίου βασιλιά τους, του Σεδεκία, διαβάζουμε: «25 Και συ, βέβηλε ασεβή, ηγεμών του Ισραήλ, του οποίου ήλθεν η ημέρα, ότε η ανομία έφθασεν εις πέρας, 26 ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Σήκωσον το διάδημα και αφάίρεσον το στέμμα· αυτό δεν θέλει είσθαι τοιούτον· ο ταπεινός θέλει υψωθή και ο υψηλός θέλει ταπεινωθή. 27 Θέλω ανατρέψει, ανατρέψει, ανατρέψει αυτό, και δεν θέλει υπάρχει εωσού έλθη εκείνος, εις ον ανήκει· και εις τούτον θέλω δώσει αυτό.» —Ιεζ. 21:25-27

Μετά από εβδομήντα χρόνια αιχμαλωσίας στη Βαβυλώνα, επετράπη στους ανθρώπους να επιστρέψουν στη γη τους, αλλά δεν ανέκτησαν την εθνική τους ανεξαρτησία. (Ιερ. 25:8-12· 29:10· Έσδρας 1:1-5) Εκτός

από την αιχμαλωσία τους στη Βαβυλώνα, υπήχθησαν διαδοχικά στη Μηδο-Περσία, στην Ελλάδα και στη συνέχεια στη Ρώμη. Ήταν κάτω από τους Ρωμαίους ηγέτες τους όταν ο Ιησούς ήρθε στη σκηνή. (Λουκάς 2:1-5) Είχαν χάσει τη θέση τους ως κυρίαρχο έθνος, αλλά η διαθήκη εύνοιας του Θεού επιβεβαιώθηκε για αυτούς για μια περίοδο εβδομήντα συμβολικών εβδομάδων. (Δαν. 9:24-27) Χρησιμοποιώντας τη αρχή της Βίβλου της μιας ημέρας για ένα χρόνο—σε αυτήν την περίπτωση 7 ημέρες x 70 εβδομάδες—αποδεικνύεται συνολικά τετρακόσια ενενήντα χρόνια στην εφαρμογή της προφητείας του Δανιήλ. (Αριθμ. 14:34· Ιεζ. 4:5,6) Αυτή η περίοδος περιελάμβανε τον χρόνο της επίγειας διακονίας του Ιησού και τελείωσε τρεισήμισι χρόνια μετά το θάνατό του.

Αν είχαν δεχτεί τον Ιησού, και κάτω από αυτή την τελική δοκιμασία αποδεικνύονταν πιστοί, το έθνος του Ισραήλ θα μπορούσε να είχε εξασφαλίσει τη θέση του «ιδιόμορφου θησαυρού ... πάνω από όλους τους λαούς» του Θεού και θα μπορούσαν να ήταν «ένα βασίλειο ιερών και ένα ιερό έθνος». (Εξοδος 19:5,6) Ωστόσο, η ιστορία είναι ότι ο Ιησούς «ήλθε στους δικούς του, και οι δικοί του δεν τον δέχτηκαν». (Ιωάννης 1:11) Αντίθετα, το Ισραήλ τον απέρριψε και τον σταύρωσε. Έτσι, πριν από σχεδόν είκοσι αιώνες, στη σκιά του Γολγοθά, ο ευγενέστερος Ισραηλίτης που έζησε ποτέ —ο Ιησούς ο Μεσσίας, ο υποσχεμένος βασιλιάς του Ισραήλ και του κόσμου— δήλωσε στη γενιά που τον απέρριψε: «Ιδού, αφίνεται εις εσάς ο οίκός σας έρημος.» —Ματθ. 23:38

ΤΟ ΝΕΟ ΕΘΝΟΣ

Η ελπίδα της συμμετοχής στην πόλη ή τη βασιλεία του Θεού, που η θεία υπόσχεση εγέννησε στην καρδιά του Αβραάμ, και η οποία ανήκε αρχικά στους φυσικούς απογόνους του, αφαιρέθηκε από αυτούς με

αυτό το τελικό διάταγμα απόρριψης που εξεφώνησεν ο Διδάσκαλος. Εξήγησε περαιτέρω ότι η Βασιλεία θα αφαιρεθεί από αυτούς και θα δοθεί σε ένα έθνος που θα φέρει τους καρπούς της. (Ματθ. 21:42,43· Λουκάς 19:42-44) Ο Απόστολος Πέτρος προσδιορίζει αυτό το νέο έθνος που κληρονομεί τις υποσχέσεις της βασιλείας που είχαν δοθεί αρχικά στον φυσικό Ισραήλ, δείχνοντας ότι είναι η Εκκλησία αυτής της εποχής από την ημέρα της Πεντηκοστής. (Α' Πέτ. 2:4-10) Ο Απόστολος Παύλος μας δίνει τις ίδιες πληροφορίες επισημαίνοντας την εκπλήρωση της υπόσχεσης του Θεού στον Αβραάμ σχετικά με το Σπέρμα που επρόκειτο να είναι ο διάυλος ευλογίας σε όλες τις οικογένειες της γης. Εξηγεί ότι ο Χριστός είναι αυτό το Σπέρμα, και ότι θα συνδεθούν μαζί του εκείνοι που θα κληθούν από τον Θεό και θα «βαφτιστούν στον Χριστό», τόσο από τους Ιουδαίους όσο και από τους Έλληνες (ή Εθνικούς). —Γαλ. 3:8,16,27-29

Ένα άλλο πολύ διαφωτιστικό μάθημα για την κατάσταση των φυσικών απογόνων του Αβραάμ είναι το ενδέκατο κεφάλαιο των Ρωμαίων. Αυτό το κεφάλαιο ανοίγει με μια ερώτηση: «Μήπως απέρριψεν ο Θεός τον λαόν αυτού;» Η απάντηση του Αποστόλου Παύλου είναι: «Μη γένοιτο· διότι και εγώ Ισραηλίτης είμαι, εκ σπέρματος Αβραάμ, εκ φυλής Βενιαμίν.» Αυτό που προφανώς εννοεί ο απόστολος είναι ότι ο Θεός δεν έκανε διακρίσεις εναντίον μεμονωμένων Ισραηλιτών. Αυτό φαίνεται από την περαιτέρω ανάλυσή του στην οποία αποκαλύπτει ότι «απέμεινε κατάλοιπόν τι κατ' εκλογήν χάριτος» που διατήρησε ευνοϊκή θέση στη διάταξη του Θεού και ότι οι υπόλοιποι «τυφλώθηκαν» προσωρινά. — Ρωμ. 11:1-10

Το υπόλοιπο ή κατάλοιπο στο οποίο αναφέρεται ο Παύλος αναφέρεται στην εξήγηση ότι ο Ιησούς «ήλθε

στους δικούς του, και οι δικοί του δεν τον δέχτηκαν. Όσοι όμως τον δέχτηκαν, τους έδωσε την εξουσία να γίνουν γιοι του Θεού». (Ιωάννης 1:11,12) Όσοι, μέσω του βαπτίσματος στον Ιησού και με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος γίνονται γιοι του Θεού, και που είναι πιστοί μέχρι θανάτου, θα βασιλέψουν μαζί με τον Χριστό. Μαζί του θα είναι το βασιλικό έθνος. (Ρωμ. 6:3-5· 8:14-17· Αποκ. 2:10· 20:4,6) Οι υποσχέσεις του Θεού δικαιολόγησαν τον Ισραήλ στην αναζήτηση αυτή της υψηλής θέσης, αλλά ο Παύλος εξηγεί, ως έθνος «Ο Ισραήλ δεν επέτυχεν εκείνο το οποίον ζητεί.» —Ρωμ. 11:7

Η ΤΥΦΛΩΣΗ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ ΘΑ ΑΦΑΙΡΕΘΕΙ

Η πνευματική τύφλωση προκύπτει από την απιστία στον Θεό. Έτσι έγινε και με το Ισραήλ. Απέρριψαν τον Μεσσία, και όποιο πνευματικό όραμα είχαν πριν από εκείνη την εποχή, χάθηκε. Αυτή η συνθήκη επρόκειτο να συνεχιστεί, εξηγεί ο Παύλος, «μέχρι να εισέλθει το πλήρωμα των Εθνών». (Ρωμ. 11:25) Αυτή η είσοδος του «πληρώματος των Εθνών» περιγράφεται από τον απόστολο ως εμφύτευση κλαδιών άγριας ελιάς στην αρχική ισραηλίτικη ελιά, «σε αντίθεση με τη φύση (ή παρά φύσιν)». (εδάφ. 24) Κατά τον εμβολιασμό, το εμβολιασμένο κλαδί διατηρεί την αρχική του ταυτότητα και φέρει το δικό του είδος καρπού, χωρίς να αλλάζει με κανέναν τρόπο από το χυμό του δέντρου, του οποίου γίνεται μέρος. Ωστόσο, είναι διαφορετικά τα πράγματα με αυτούς τους κλάδους των Εθνών. Είναι, αντίθετα με τη φύση, αλλαγμένα, γιατί γίνονται πνευματικοί Ισραηλίτες και κληρονομούν τις υποσχέσεις που δόθηκαν αρχικά αποκλειστικά στους φυσικούς απογόνους του Αβραάμ.

Όταν ολοκληρωθεί αυτό το έργο εμβολιασμού, τότε «όλος ο Ισραήλ θα σωθεί», έγραψε ο Παύλος, γιατί

«όπως είναι γραμμένο, θα βγει από τη Σιών ο Λυτρωτής, και θα απομακρύνει την ασέβεια από τον Ιακώβ. Διότι αυτή είναι η διαθήκη μου προς αυτούς, όταν θα αφαιρέσω τις αμαρτίες τους». (εδ. 26,27) Η διαθήκη που αναφέρεται εδώ είναι αυτή που υποσχέθηκε στο Ιερεμία 31:31-34. Πρέπει να γίνει με «τον οίκο του Ισραήλ και με τον οίκο του Ιούδα». Ο Ισραήλ και ο Ιούδας αναφέρονται και οι δύο επειδή τη στιγμή που δόθηκε αυτή η υπόσχεση, το έθνος είχε διαιρεθεί, με δέκα από τις φυλές να προσδιορίζονται ως Ισραήλ και οι υπόλοιπες δύο ως Ιούδας.

Ο Παύλος έγραψε: «Θα βγει από τη Σιών ο ελευθερωτής» του Ισραήλ. Η Σιών ήταν αρχικά, θα λέγαμε, το «Καπιτώλιος Λόφος» (Κάπιτολ Χιλ) της Ιερουσαλήμ και το όνομα χρησιμοποιείται στις προφητείες για να συμβολίσει τη μεσσιανική βασιλεία στα χέρια του Χριστού και της εκκλησίας του. Αυτή είναι η βασιλεία που λήφθηκε από τους φυσικούς απογόνους του Αβραάμ και δόθηκε στο νέο, πνευματικό έθνος που αποτελείται από μεμονωμένους πιστούς τόσο από τους Ιουδαίους όσο και από τους Εθνικούς. Μαζί με τον Ιησού, αυτοί φαίνεται να βρίσκονται στο πνευματικό ή ουράνιο όρος Σιών ως «σωτήρες» τη στιγμή που «η βασιλεία θα είναι του ΚΥΡΙΟΥ». —Οβν. 1:21· Αποκ. 14:1· Ισ. 55:5· Ωσ. 1:10

Σε αυτή την απελευθέρωση και τη φώτιση για το φυσικό Ισραήλ αναφέρεται το αρχικό μας κείμενο: «Σηκώθητι, φωτίζουν· διότι το φως σου ήλθε, και η δόξα του Κυρίου ανέτειλεν επί σε.» (Ησα. 60:1) Το αληθινό φως του Ισραήλ—και μάλιστα όλου του κόσμου—είναι ο Ιησούς. Αυτό τονίζεται από την προφητεία του Συμεών την εποχή που το μωρό, ο Ιησούς, αφιερώθηκε στο Ναό της Ιερουσαλήμ. Σε μια προσευχή προς τον Θεό, ο Συμεών είπε για αυτό το παιδί ότι ήλθε για να γίνει τόσο το «φως για να φωτίσει τα έθνη όσο και η δόξα του λαού

σου Ισραήλ». —Λουκάς 2:32

Αυτή η δόξα δεν έγινε αντιληπτή από τον Ισραήλ την εποχή της Πρώτης Παρουσίας του Ιησού επειδή το έθνος απέρριψε το φως και τον σκότωσε. Ο Συμεών προείπε ότι το αποτέλεσμα αυτού θα ήταν η πτώση τους. Είπε: «Ιδού, ούτος κείται εις πτώσιν και ανάστασιν πολλών εν τω Ισραήλ και εις σημείον αντιλεγόμενον.» (εδάφ. 34) Μόνο ένα υπόλειμμα —οι λίγοι Ισραηλίτες που δέχθηκαν τον Ιησού στην Πρώτη Παρουσία του— βίωσαν εκείνη την εποχή την εκπλήρωση της προφητείας: «Σηκώθητι, φωτίζου· διότι το φως σου ήλθε.» Αυτοί οι λίγοι, μαζί με τους πιστούς Εθνικούς σε όλη την επόμενη εποχή, χάρηκαν στο φως και το άφησαν να λάμψει σε έναν σκοτεινό κόσμο για την ευλογία και την ενθάρρυνση των άλλων.

Ωστόσο, για τον λαό του Ισραήλ στο σύνολό του είναι ακόμη μελλοντικός ο καιρός που θα αναγνωριστεί από αυτόν το φως, όταν τα δικά τους μάτια ανοίξουν για να αναγνωρίσουν τον Μεσσία τους. Τότε θα είναι που «όλος ο Ισραήλ θα σωθεί».

ΤΟ ΦΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ

Μετά τη διαβεβαίωση του εναρκτήριου κειμένου μας, ο Προφήτης Ησαΐας δηλώνει στη συνέχεια: «Διότι ιδού, σκότος θέλει σκεπάσει την γην και ζόφος τα έθνη· επί σε όμως θέλει ανατείλει ο Κύριος και η δόξα αυτού θέλει φανερωθή επί σε. Και τα έθνη θέλουσιν ελθεί εις το φως σου και οι βασιλείς εις την λάμψιν της ανατολής σου.» (Ησ. 60:2,3) Αυτό δείχνει ότι λίγο πριν την αφαίρεση της τύφλωσης του Ισραήλ, θα υπήρχε μια πολύ σκοτεινή περίοδος στην ανθρώπινη εμπειρία, μια εποχή που τόσο οι Εβραίοι όσο και οι Εθνικοί θα ήταν χωρίς πνευματικό όραμα. Πόσο περιγραφικό είναι αυτό για τη σημερινή εποχή!

Ποτέ η αληθινή πίστη στον Θεό δεν ήταν σε χαμηλότερη «άμπωτη» από ό,τι σήμερα. Πραγματικά χονδροειδές σκοτάδι (ζόφος) καλύπτει τους ανθρώπους· αυτό ισχύει για το Ισραήλ και όλα τα άλλα έθνη. Ενώ το χέρι του Ιεχωβά ήταν στις υποθέσεις των Εβραίων, διαμορφώνοντας τις συνθήκες για να παρακινήσει μεγάλους αριθμούς από αυτούς να επιστρέψουν στη Γη της Επαγγελίας, τα κίνητρα των περισσότερων ήταν οικονομικά και εθνικά, παρά μια ισχυρή πίστη στις υποσχέσεις του Θεού. Υπήρξαν εξαιρέσεις, φυσικά, αλλά μόνο μια σχετική μειοψηφία εστράφη πραγματικά τον Θεό για βοήθεια. Οι περισσότεροι έχουν πιστέψει στα πυρομαχικά και τον πλούτο. Ενώ έχουν το πρωτοποριακό πνεύμα του ενθουσιασμού, όπως και τα άλλα έθνη, δεν έχουν λύση για τα προβλήματά τους. Επίσης, παρόμοια με τα περισσότερα έθνη, η κυβέρνησή τους είναι γεμάτη διαμάχες με αντιμαχόμενες πολιτικές και θρησκευτικές φατρίες.

Βέβαια, ελπίζουν ότι τελικά θα βρουν λύση για τα προβλήματά τους και ότι η κυβέρνηση θα γίνει επιτέλους ευημερούσα και οικονομικά ισχυρή. Οι προφητείες δείχνουν ότι πριν από την τελική τους δυσκολία, θα απολαύσουν μια σύντομη περίοδο σχετικής ειρήνης και ευημερίας. (Ιεζ. 38:8,11,12) Εν τω μεταξύ, το χέρι του Θεού στις υποθέσεις των ανθρώπων κατευθύνει το τελικό ζήτημα, και, σε εύθετο χρόνο, το φως θα έρθει στον Ισραήλ και σε ολόκληρο τον κόσμο, και το αποτέλεσμα θα φέρει ευλογίες σε όλους τους ανθρώπους.

Αυτό το φως είναι ήδη παρόν στον κόσμο, αλλά οι Εβραίοι και οι Εθνικοί είναι τυφλοί σε αυτό, ακόμη και όταν το Ισραήλ δεν αναγνώρισε τον Μεσσία του στην Πρώτη Παρουσία. Ωστόσο, η θεία πρόνοια διαμορφώνει ακόμη και τώρα τις υποθέσεις του Ισραήλ, ιδιαίτερα όσον αφορά τους Εβραίους που συγκεντρώνονται εκεί. Οι

προφητείες υποδεικνύουν ότι η εθνική τους αναγέννηση ως έθνους και η συγκέντρωση του λαού τους προηγείται της στιγμής που θα αφαιρεθεί η τύφλωσή τους. Αυτό φαίνεται ιδιαίτερα στην προφητεία του Ιεζεκιήλ 37:1-14, όπου ολόκληρος ο οίκος του Ισραήλ παρομοιάζεται με μια κοιλάδα από ξερά κόκαλα.

Στην επαναφορά στη ζωή αυτών των οστών, ενδείκνυται μια δράση τριών φάσεων. Πρώτον, τα οστά ενώνονται— «κόκαλο πάνω στο κόκαλο». Στη συνέχεια καλύπτονται με σάρκα και νεύρα. Τέλος, τους δίνεται πνοή, ή ζωή. Συνοδεύοντας αυτές τις εξελίξεις υπάρχει ένας θόρυβος, ένα τράνταγμα και στη συνέχεια το φύσημα τεσσάρων ανέμων. Από τους τέσσερις ανέμους έρχεται ζωή σε αυτό που λέγεται ότι είναι ολόκληρος ο οίκος του Ισραήλ. —εδάφ. 7-9

Σε γενικές γραμμές, αυτές οι τρεις φάσεις της αναβίωσης φαίνεται να συμπίπτουν με τους τρεις μεγάλους «σπασμούς» της εποχής της μεγάλης θλίψεως με τους οποίους ο παρών πονηρός αιώνας φτάνει στο τέλος του. Ο πρώτος από αυτούς τους σπασμούς ήταν ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος που ξεκίνησε το 1914. Ως αποτέλεσμα αυτού, ακούστηκε ένα «θρόισμα», σαν να λέγαμε, των οστών του Ισραήλ. Η Παλαιστίνη ανοίχτηκε εν μέρει σε αυτούς, πολλοί επέστρεψαν και άρχισε η ανάκτηση της γης. Από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο βγήκαν τα νεύρα και η σάρκα. Τελικά, το νέο κράτος του Ισραήλ σχηματίστηκε λίγο αργότερα το 1948.

Ωστόσο, δεν υπάρχει ακόμη ζωή σε αυτά τα «κόκαλα» από τη σκοπιά της διαθήκης του Θεού. Δεν έχει δοθεί ακόμη ανάσα στο Ισραήλ. Τα εδάφια 13 και 14 σκιαγραφούν αυτή τη σειρά γεγονότων: «Και θέλετε γνωρίσει ότι εγώ είμαι ο Κύριος, όταν, λαέ μου, ανοίξω τους τάφους σας και σας αναβιβάσω εκ των τάφων σας. Και θέλω δώσει το πνεύμά μου εις εσάς και θέλετε

αναζητήσει.» Τρία γεγονότα περιγράφονται εδώ. Ο Θεός έχει τώρα «άνοιξε» τους εθνικούς «τάφους» τους - το πρώτο γεγονός· τους έφερε «έξω» από τους τάφους τους—γεγονός δύο· αλλά δεν έχει βάλει ακόμα το «πνεύμα» του μέσα τους, άρα δεν έχουν ακόμη ζωή. Μόλις ολοκληρωθούν και τα τρία αυτά βήματα στην αναβίωσή τους, θα γνωρίσουν αληθινά τον Ιεχωβά και θα αναγνωρίσουν τον «μονογενή Υιό» του Θεού, τον Ιησού, ως τον Μεσσία τους, το Φως τους. —Ιωάννης 3:16

Μια λεπτομερής περιγραφή της τελευταίας φάσης του μεγάλου καιρού της θλίψεως παρουσιάζεται στα κεφάλαια 38 και 39 της προφητείας του Ιεζεκιήλ, και εδώ επίσης διαπιστώνουμε ότι μέχρι να συμβεί αυτή η τελική φάση, και σε αυτήν ο Θεός θα ελευθερώσει τον λαό του από τους εχθρούς τους, ανοίγουν τα μάτια για να τον γνωρίσουν: «Και θέλει γνωρίσει ο οίκος Ισραήλ ότι εγώ είμαι Κύριος ο Θεός αυτών, από της ημέρας ταύτης και εις το εξής.» —Ιεζ. 39:22

Εκείνη την ημέρα, ο Θεός θα πολεμήσει, όπως είχε κάνει παλιά, για τους Ισραηλίτες που επέστρεψαν στη γη τους. (Β' Χρον. 20:15· 32:8) Τα μάτια πολλών εθνών επίσης θα ανοίξουν, και όπως δηλώνει η προφητεία, «Θα γνωρίσουν ότι εγώ είμαι ο ΚΥΡΙΟΣ ». (Ζαχ. 14:2,3· Ιεζ. 38:23) Έτσι έχουμε τη διαβεβαίωση ότι τότε θα αρχίσει ο καιρός για τη νόμιμη ευλογία του Ισραήλ. «Και καθώς ήσθε κατάρρα μεταξύ των εθνών, οίκος Ιούδα και οίκος Ισραήλ, ούτω θέλω σας διασώσει και θέλετε είσθαι ευλογία.» —Ζαχ. 8:13

Ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει ότι το κράτος του Ισραήλ υπό την τρέχουσα κυβέρνησή του θα μετατραπεί στην επίγεια φάση της βασιλείας του Χριστού. Η κυβέρνησή της, όπως και όλων των άλλων εθνών, θα πέσει, για να αντικατασταθεί από την κυβέρνηση της μεσσιανικής βασιλείας. Θα είναι ως άτομα που ο Ισραήλ

θα ελευθερωθεί από τους εχθρούς του και θα έχουν τα μάτια τους ανοιχτά για να δουν τη δόξα του Κυρίου και να αναγνωρίσουν το μεγάλο φως που θα έρθει τότε σε αυτούς. Με την αποδοχή του Μεσσία τους και την υπακοή στους νόμους της βασιλείας του, η δόξα της εύνοιας του Θεού θα στηριχτεί επάνω τους. Έτσι θα εκπληρωθεί το άλλο μέρος της προφητείας του Συμεών, ότι ο Χριστός «ορίστηκε για την πτώση και την ανάσταση πολλών στον Ισραήλ». Η πτώση ήρθε όταν απέρριψαν το φως και η ανάστασή τους θα είναι το αποτέλεσμα της αποδοχής τους.

ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗ ΓΗ

Σήμερα ο εβραϊκός λαός συνεχίζει να συγκεντρώνεται στο Ισραήλ σύμφωνα με τη θεϊκή διάταξη για την τελική ευλογία του. Ωστόσο, θα χρειαστεί πρώτα να αναγνωρίσουν τον Χριστό Ιησού ως τον Υιό του Θεού, τον Μεσσία, τον Λυτρωτή και τον Ελευθερωτή τους, προτού τους προσφερθούν οι ευλογίες της βασιλείας. (Ζαχ. 12:10· Ιεζ. 39:25-29) Οι ανθρωπinoι εκπρόσωποι του βασιλείου του Χριστού θα είναι οι αναστημένοι πιστοί πατέρες της παλιάς εποχής, όπως ο Αβραάμ, ο Ισαάκ, ο Ιακώβ και άλλοι Αρχαίοι Άξιοι, οι οποίοι οι Γραφές δηλώνουν ότι θα είναι «άρχοντες σε όλη τη γη». (Ψαλμ. 45:16) Βλέπε επίσης Λουκάς 13:28, Εβραίους 11:39,40 και Ησαΐας 1:25-27.

Αυτοί οι αρχαίοι ήρωες της πίστης δεν θα είναι μέρος της πνευματικής φάσης του βασιλείου - το προσωπικό του οποίου θα είναι ο Ιησούς και η εκκλησία του - ωστόσο αυτοί οι άξιοι θα καταλάβουν μια θέση προτίμησης πάνω από τον κόσμο γενικά, έχοντας επιβεβαιώσει την πίστη και την αγάπη τους κατά τη διάρκεια του βασιλείου του κακού, με τρόπο επιδοκιμασμένο από τον Θεό. Έτσι προετοιμάστηκαν και

αποδείχθηκαν άξιοι να είναι οι επίγειοι λειτουργοί και εκπρόσωποι της πνευματικής βασιλείας.

Καθώς ο λαός του Ισραήλ ατομικά αναγνωρίζει και αποδέχεται την ηγεσία αυτών των αναστημένων ως εκπροσώπων του Μεσσία του, θα έχουν επίσης την ευκαιρία να συνεργαστούν στο έργο της βασιλείας. Το ίδιο θα κάνουν και οι πιστοί Εθνικοί. Η «νέα γη» θα αυξηθεί και θα εξαπλώσει την επιρροή της σε ολόκληρο τον κόσμο, υπό την καθοδήγηση των «νέων ουρανών». «Εις την αύξησιν της εξουσίας αυτού και της ειρήνης δεν θέλει είσθαι τέλος», δηλώνει η Αγία Γραφή. Δηλαδή, τελικά θα αγκαλιάσει όλα τα έθνη, με ακόμη και τους νεκρούς να ξυπνούν για να έχουν την ευκαιρία να συμμετάσχουν στις ευλογίες του. —Β' Πέτ. 3:13· Ισ. 9:6,7· Α' Κορ. 15:22

Το πνευματικό Σπέρμα του Αβραάμ, που συγκεντρώθηκε τόσο από τους Ιουδαίους όσο και από τους Εθνικούς κατά την παρούσα Εποχή του Ευαγγελίου, θα θεωρηθεί από τον Θεό ως «πνευματικοί» Ισραηλίτες στην ουράνια φάση της βασιλείας του Θεού. (Ρωμ. 2:28,29· Αποκ. 3:12· 21:2) Το ίδιο θα συμβεί και στην περίπτωση εκείνων που συμμετέχουν στην επίγεια φάση της βασιλείας του Θεού, ξεκινώντας από τους πιστούς αρχαίους που ζούσαν πριν από την Πρώτη Παρουσία του Ιησού. Από αυτή τη συνεχώς διευρυνόμενη «νέα γη» το φως, για το οποίο γίνεται λόγος στα εναρκτήρια εδάφια μας, θα λάμψει έως ότου η γνώση της δόξας του Θεού θα γεμίσει ολόκληρη τη γη «όπως τα νερά σκεπάζουν τη θάλασσα». (Ησα. 11:9· Αβ. 2:14) Είναι ένδοξη ελπίδα, και τι ευλογία είναι το να στέκεσαι στο κατώφλι της μεσσιανικής βασιλείας και να βλέπεις τις πρώτες απαρχές της εκπλήρωσης των υποσχέσεων του Θεού. Είθε εμείς ως υποψήφιοι πνευματικοί Ισραηλίτες «να σηκωθούμε και να

λάμπουμε» και να πούμε πιστά σε όλο τον κόσμο αυτά
τα ευλογημένα νέα!

Image ©SVasco-stock.adobe.com